

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 7/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s. r. o., Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Roman Kvasnica, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co/357/2011-179 z 1. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co/357/2011-179 z 1. októbra 2013.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) 18. mája 2010 sa navrhovateľka domáhala proti sťažovateľke ako odporkyni zaplata sumy 214,93 € s príslušenstvom z titulu neplatnosti výpovede zmluvy o poskytovaní plnenia z „*Podporného dôchodkového fondu SLSP, a. s.*“, ktorou sa sťažovateľka zaviazala vyplácať navrhovateľke (ako jej bývalej zamestnankyni) po jej odchode do dôchodku doživotnú rentu v sume 214,93 € mesačne vždy k 15. dňu nasledujúceho mesiaca až do dožitia navrhovateľky.

Okresný súd rozsudkom č. k. 17 C 108/2010-108 z 21. júna 2011 zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľke sumu 214,93 € spolu s úrokom z omeškania v sume 9 % ročne od 16. apríla 2010 do zaplata, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Po podaní odvolania sťažovateľkou krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co/357/2011-179 z 1. októbra 2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že krajský súd „*potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa vydané v konaní postihnutom vadou konania tým, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie listinami, nevyhlásil dokazovanie za skončené na pojednávaní, na ktorom odročil súd pojednávanie už len na vyhlásenie rozsudku, a na pojednávaní, kde malo dôjsť už len ku vyhláseniu rozsudku súd údajne vyhlásil dokazovanie za skončené, avšak dôkazy listinami nevykonal, teda Krajský súd v Bratislave potvrdil rozsudok, ktorý mal zákonným postupom zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a vykonanie dokazovania*“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby po prijatí sťažnosti ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Základné právo sťažovateľa... podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. 10. 2013, č. k. 14 Co/357/2011-179, porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01. 10. 2013, č. k. 14 Co/357/2011-179, a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave, aby v nej znovu konal a rozhodol...

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný úplne nahradiť sťažovateľovi trovy konania do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia, k rukám advokáta JUDr. Romana Kvasnicu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co/357/2011-179 z 1. októbra 2013.

Hoci sťažovateľka v sťažnosti deklarovala, že vzhľadom na vyčerpanie všetkých riadnych i mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré bola v tomto konaní oprávnená uplatniť, je v danej veci daná právomoc ústavného súdu, ústavný súd zistil, že ochrany svojich práv sa okrem jemu zaslanej sťažnosti domáhala aj podaním dovolania proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu 4. decembra 2013, čo však vo svojej sťažnosti zamlčala. O tomto dovolaní dosiaľ nebolo zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodnuté.

Vzhľadom na skutočnosť, že dovolacie konanie ešte nie je skončené, musela byť sťažnosť sťažovateľky odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti ústavnému súdu navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. III. ÚS 109/2010, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 199/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti ústavnému súdu je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd sa v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu, čo sa týka tohto rozhodnutia, za obvyklých podmienok.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju vo vzťahu ku krajskému súdu odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014